Úvodník

Ladislav Tkáčik

Nevdojak mi zišlo na um, ako sme sa svojho času s pár priateľmi a kolegami stretli pri jednom stole a naše stretnutie viedlo nepredvídateľne k založeniu časopisu, ktorého nové číslo práve čítate. Viac než konkrétne plánovanie ďalších krokov si moja pamäť uchováva atmosféru podoby tohto stretnutia, pulzujúceho priestoru, ktorý sme vzájomne pri tom stole vytvárali a začali postupne obývať.

Snažím sa spätným pohľadom uchopiť pôvodné určujúce momenty a zodpovedať si s odstupom času, nakoľko sa do príbehu Ostia otlačili, ako ich obsahuje, sprítomňuje, ako ho podmienili, či ako ho korigujú. Nepochybne sa tie určujúce momenty vtelili do jeho názvu, ktorý zachytil pôvodnú intuíciu, že skôr než o pragmatickú platformu ide o živý a otvorený priestor, ktorý stojí zato obývať.

Priestor hodno obývať, nestiesňuje a nepodsúva tušenie, že život je inde. Priestor neukončený a otvorený pre dotváranie, dopisovanie a prepisovanie. Teda skôr než poznanie je preň dôležitý proces poznávania či obývania. Jeho texty by teda nechceli byť aseptickou, do seba uzavretou a sebapohlcujúcou podobou istej sumy poznania a jeho čitateľ by sa mohol podobať zvedavému chodcovi, ktorý svojou chôdzou nielen mapuje biele miesta, ale v prvom rade žije otvorený priestor.

Každý priestor však má aj svoj stred, možno nie daný raz a navždy, no stred, ktorý sa vytvára, stvrdzuje i zoslabuje, vzniká inak a možno aj zaniká. Priestor má tendenciu stať sa obydlím, domovom, a teda zbudovať koncentricky intimitu a bezpečie vnútra.

S doznievajúcou jeseňou, očakávajúc zimu sa stišujú aj vnútorné priestory vnímavého čitateľa, obyvateľa času a priestoru, zvedavého chodca. Roviny sa presúvajú a stvrdzujúci pohyb intimity sa stáva naliehavejším. Zimný čas, adventný čas, vianočný čas, vyjadrujú s osobitnou naliehavosťou práve tento centrujúci a určujúci pohyb žitého priestoru nášho života.

Nebude príliš opovážlivé dúfať, že priestor rozvrhnutý textami tohto čísla Ostia sa môže nejako prekryť so zimným časom našich čitateľov?

Ladislav Tkáčik